

El penó de la Conquesta

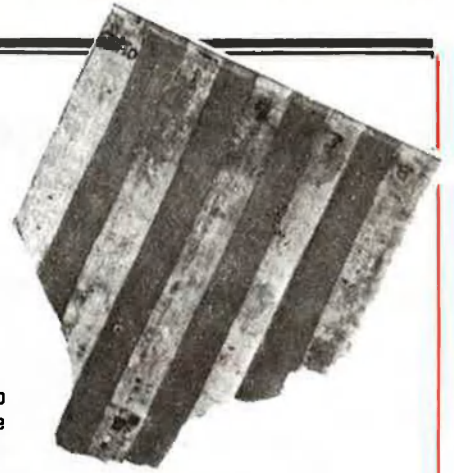
Conquestes i reconquestes de la senyera

«Personalment, i com a alacantí, no estic disposat a acceptar que la bandera del País Valencià siga la bandera de la ciutat de València; com a socialista, i com a demòcrata, he de dir que, en qualsevol manifestació, en qualsevol acte en defensa de les llibertats, jo sempre he vist una bandera, la quadribarrada. La senyera que fins ara ha representat els interessos de l'autonomia per la qual nosaltres lluitem és la ban-

R. PUIG

dera que porta les quatre barres.»

Així de clar i valencià parlava a l'octubre del 78, per a la revista *València Semanal*, l'actual president de les Corts valencianes, García Miralles, aleshores conseller i diputat estatal. Hem triat aquesta declaració tan contundent sobre la senyera perquè m'ha semblat la que millor concreta les raons que esgrimien en aquells temps tots els alts càrrecs socialistes per defensar-la. D'un carés

El penó de la Conquesta o senyera reial, l'ensinya de la llibertat dels valencians

semblant se'n poden recollir tantes com vulgueu de cada líder significat del PSOE valencià.

Victòria i derrota de la senyera

El 25 d'Abril de 1979, després d'una dilatadíssima sessió de dos dies, els consellers socialistes i comunistes van aprovar la senyera amb l'escut del Consell com a ensinya oficial del País Valencià. Des de març, la quadribarrada ja era la bandera de multitud d'ajuntaments. Aquell mateix migdia d'abril, el president Albinyana va ordenar col·locar-la al pal del balcó principal del Palau de la Generalitat. No faltaren a la cita les hosts anticatalanistes locals que, a la vesprada, assetjaren el Palau i amenaçaren de mort Albinyana. Pocs dies més tard, esclatà una bomba en el seu domicili particular.

Aquest inici, tan detonant, de l'agitada vida de la bandera del Consell a València no augurava res de bo sobre el seu futur, com així va ser. El 9 de gener de 1980, Lerma, que havia estat elegit sis mesos abans secretari general dels socialistes valencians, declarava a *Las Provincias* estar disposat a acceptar la bandera de la ciutat de València com a ensinya valenciana. El 14 de gener, Enrique Monsonís, president en funcions del Con-

sell, decideix arriar la senyera del Palau. Poc més de vuit mesos va ser oficialment quadribarrat el País Valencià. En l'interval, força bombes, agressions a cor què vols, violència al carrer, ira feixista a raig. Les bandes anticatalanistes, impunes, camparen per València.

El 12 de juny de 1981, quatre mesos després del tancament de Milans del Bosch, el Plenari de diputats, per unanimitat, aprovà l'Estatut de Benicàssim, que declara ensinya oficial de la *Comunidad* la bandera municipal de València.

Reconquesta del penó

El 22 de maig de 1984, el consell de redacció de la revista *Saó* s'adreçà a l'honorable conseller de Cultura, Cebrià Ciscar, «per tal de fer-li arribar la nostra preocupació pel fet que en el projecte de llei de simbologia heràldica valenciana no es reconega, com a bandera històrica i patrimoni del poble valencià, el penó de la Conquesta o senyera reial de les quatre barres: l'ensinya que presidí la fundació de l'antic regne, i que es conserva a l'arxiu municipal de la ciutat de València».

I afegien en la nota en la qual feien saber als seus lectors la iniciativa presa: «creiem que atendre la nostra proposta perquè si que hi figure seria una decisió de justícia equilibra-

La senyera del passat, la senyera del futur

/ Francesc i Ciscar

da, que evitaria ulteriors conflictes i frustracions col·lectives. Seria vergonyós que a l'hora d'enumerar i honorar com cal els símbols de la nostra identitat, per pors o altres motius inconfessables, s'oblidàs el més important, històricament, de tots».

Informats per la Conselleria de Cultura que calia dirigir la proposta al conseller de la presidència, Rafael Blasco, la redacció de *Saó* ho ha fet així, i convida a fer-ho a tots els valencians fidels als seus símbols nacionals.

Foren el programa de ràdio «De dalt a baix» i el col·lectiu del Martíim d'UPV-València els primers que secundaren la proposta. A hores d'ara, però, des d'Acció Cultural

La bandera d'Espanya i la bandera de la «Comunidad», al Palau de la Generalitat

del País Valencià fins a l'Ajuntament de Vila-real, passant per cronistes del regne, col·lectius cívics, organitzacions polítiques d'altres ajuntaments, associacions culturals i persones a títol individual, estan fent arribar a les mans del conseller de la Presidència tot de peticions en el mateix sentit.

La d'ACPV acaba així: «Tenint en compte aquests fets i la necessitat que la concòrdia regne entre els valencians, demanem que la senyera reial —quatre pals rojos sobre fons d'or— siga reconeguda per la Llei de Símbols, de manera que se'n salvaguarde el rang històric i la significació sintetitzadora de la nostra personalitat col·lectiva.»

Senyera, senyera...

Vicent Martí

Els símbols, tots els símbols polítics vius, són prenyats de contingut social, mai no són neutrals. Evidència de catecisme sociològic que pretén ser ignorada pel PSOE valencià amb l'establiment d'alguns símbols blaveros com a oficials de la *Comunidad*, com ara la bandera amb blau o *limno* penós.

Tot observador no enlluernat per la proximitat al poder pot guipar a la primera ullada que la guerra de símbols que s'està descabdellant al País Valencià és l'expressió d'un conflicte més profund, que té lloc quan s'enfronten dues concepcions antagòniques sobre el passat, el present i el futur del nostre poble.

Per això, no serà superflu recordar que darrere de la tipologia de símbols blavers s'han anat alineant, en posició de combat, els sectors més reaccionaris i antivalencians de la ciutat de València. I la referència a la posició de combat no és una facècia gratuïta.

La bandera de la ciutat ha esdevingut ensenya de la *Comunidad*, a través d'una autèntica orgia de violència feixista, que no sols ha significat bombes per a Fuster i d'altres nacionalistes, tot tipus d'atacs i provocacions contra el moviment valencianista, sinó que les agressions rituals contra les autoritats democràtiques han estat vici habitual, fins i tot després d'instituir-la per llei.

Imposats per intimidació, amb components legitimatoris del genocidi nacional que colpeja el poble valencià, tot amanit per un anticatalanisme que tant recorda l'antisemitisme nazi, els símbols blaveros són autèntics quintacolumnistes dins d'un estat que es declara democràtic i autonòmic. Presentar-los, damunt, com a innocus, o capgirables a voluntat, és un flac favor que el PSOE valencià ens fa i es fa a ell mateix.

Més encara, quan tant la bandera com *limno* blaveros pateixen la greu tara de ser símbols locals. Estatuir-

los a la valenta introdueix nous elements de tensió en les relacions reticents, quan no hostils, entre València i la resta d'un país, cada volta més fart de la prepotència d'una capital disgregadora i castellanitzada. I això, òbviament, dificultarà encara més la dèbil integració cívica i frenarà la reconstrucció del País Valencià com a marc polític operatiu. Objectius que, sota el nom de *Comunidad*, declara perseguir l'encara PSPV-PSOE.

No és especular d'assegurar que bona part dels càrrecs municipals socialistes comparteixen si fa no fa aquestes consideracions elementals. D'ací que ajuntaments de majoria socialista hagen proclamat o estiguen tramitant que la senyera local passe a ser ensenya oficial de la població, o s'adheresquen a la iniciativa de la revista *Saó*, perquè la Llei d'Heràldica Valenciana incloga imprescindiblement el penó de la Conquesta, l'expressió venerable i alliberadora de la senyera dels valencians. Només cal desitjar que l'Ajuntament de València, secular hostaler del penó, també es sume a la petició.

I, si demanar no és ofendre, *limno*, o allò que en quede, que el toquen, solemnement, tot en silenci.